

De Levande Döda av Lovisa Augustsson

Jag står i hallen med pappas gamla jaktgevär riktat mot ytterdörren, min storebror Tim står bredvid mig med sitt lite nyare jaktgevär och ser lika spänd ut som mig. Snart ger dörren vika tänker jag. Jag kollar över till Tim igen, jag visslar för att få hans uppmärksamhet, han kollar åt mitt håll och jag säger "vi måste backa lite, snart är dom här inne, då kan vi inte stå såhär nära", han bara nickar och backar några steg väldigt sakta. Jag backar också några steg och kollar bakom mig innan jag hastigt vänder blicken tillbaka till dörren när jag hör att den knakar till. Jag tar några djupa andetag innan jag förbereder mig mentalt för vad som kan hända. Varför åkte vi bara inte härifrån istället för att stå och vänta? Jo, bilen som står på bakgården är paj och det finns inte en chans att vi tar oss härifrån levande utan den. Så nu står pappa och lagar den medan mamma och våran lillasyster Nico springer runt i panik och packar med det nödvändigaste. "Mamma! Nico! Nu ryker dörren, var beredda". Just då trycks dörren in och de bara väller in. Jag avlossar ett skott, laddar om, skjuter igen och laddar om. När jag har gjort slut på alla sex kulor måste jag stanna upp och lägga i nya. Jag hör Tim göra samma sak. Fan, vi har inte tid med det här tänker jag. Jag backar undan ännu mer och ser i ögonvrån hur Nico drar ut hennes kniv ur huvudet på en av dom och den faller ned till golvet. Egentligen var det inte hennes kniv, hon hade fått låna den av Tim när det här viruset bröt ut. Jag vrider huvudet till vänster när jag hör ett öronbedövande skrik och ser att en av dom har satt tänderna i vänsteraxeln på mamma och blodet bara forsar ut. Det ser extremt smärtsamt ut. Hon föll ned på golvet när dom kom ännu fler och överföll henne. Jag försökte skjuta bort dom men jag slutade så fort det slog mig att hon inte är annat än mat nu, plus så är det bara ett slöseri med kulor. Det gjorde ont att se mamma sådär, helt stilla, hennes hasselbruna ögon är lite halvöppna och det kom fler av dom och började tugga i sig hennes inälvor. Det ser ut som en massa hundvalpar som ska amma på sin mamma, fast brutalare, mycket brutalare.

Bakdörren öppnas, min pappa kommer in och säger att bilen är lagad. Jag ser att Tim tar upp en av de två sportväskorna och säger åt Nico att ta den andra. Jag sköt ett sista skott innan jag vände mig om och sprang mot våran blåa BMW. Jag kollar runt om mig, de börjar klättra över staketet nu också. Några sitter fast men några har lyckats ta sig över. Precis när jag la handen på dörrhandtaget hör jag en duns bakom mig. Jag stannar upp och vänder mig om och ser att Nico ligger på rygg, en av dom håller om hennes fotled. Jag hann inte göra något innan pappa kom och högg den där saken i huvudet med en kniv. Nico reser sig upp, "blev du biten?" hörde jag pappa säga. "Nejdå, det är lugnt" svarar Nico tillbaka. Jag skrek åt de att skynda sig medan jag öppnade bakdörren på bilen som gick på tomgång. Nico kastade in den svarta sportväskan innan hon själv hoppade in i bilen och smällde igen dörren efter sig. Så fort dörren var stängd körde vi iväg. Några av dom var framme vid bilen och försökte ta sig in, men de blev antingen överkörda eller ramlade omkull. "Vart ska vi någonstans då?" undrar Tim som sitter framför ratten. "Ta riksväg 68 till Nora" svarar pappa kortfattat från passagerarsätet. Varför han vill till just Nora har jag ingen aning om, men jag ifrågasätter inte utan är bara tyst istället. Tim förstår också att det är bäst att vara tyst och bara nickar som svar. Efter kanske fyra mil harklade pappa sig och frågade "vad var det som hände?"

Det var Nico som svarade "det kom upp en i ryggen på henne som hon inte såg" sa hon, jag kunde höra att hon var på väg att bryta ihop vilken sekund som helst, det var vi alla. Hon lägger huvudet på min axel och jag drar min hand genom hennes blonda lockar. Då började tårarna rinna på både henne och mig, inte långt efter hör jag att Tim och pappa också föll i

gråt. Efter det körde vi i tystnad ungefär 9 mil innan vi ser den där blå skylten som det står "NORA" på.

Det har nu gått ungefär 8 månader sedan vi var tvungna att fly från vårt hus. Jag tänker ganska ofta på den dagen när mamma dog. Det har liksom fastnat i minnet fast jag inte vill det. Jag vill kunna tänka på annat utan att mamma ploppar upp i huvudet. Eller Nico för den delen, hon dog någon gång i december när vi var ute och skulle fixa mat. Vi sa åt henne att hon och Tim skulle stanna hemma, men hon var så jävla envis och skulle följa med oavsett vad. Jag känner hur en enstaka tår rinner ned på min kind, jag torkar bort den med tröjärmen och kurar ihop mig ännu mer under den tjocka filten jag har runt om mig. Jag kikar ut genom det smutsiga gamla fönstret. Det är ett riktigt skabbigt hus vi bor i, ett vattenskadat gammalt ruckel med smutsgråa eternitplattor på utsidan. Färgen på fönsterramarna har flagnat bort och det skulle inte förvåna mig om bjälkarna under golvbrädorna har ruttnat. Jag huttrar till och gnider händerna mot varandra och lägger dom på mina rödrosiga kinder och försöker värma mig. Jag vänder blicken mot termometern som står på den ruttna fönsterbrädan 5°C utomhus, jag skulle gissa på att det är ungefär lika kallt här inne. Det är ett mirakel att vi har klarat oss så här länge. Jag suckar och kollas ut igen, himlen är mörk och gatulyckorna är släckta. Det är nästan knäpptyst, det enda som hörs är de dova ljuden av mummel från de otäckta varelserna på gatan och vinden som susar. Jag rycker till och tittar hastigt upp när alarmeret på den silvriga V70:n går igång en bit ned på gatan. Det är den sjunde gången den här veckan larmet går.

Det är bara jag, min pappa Mikael och storebror Tim som bor här. Som sagt är mamma och Nico döda, men alla andra vi känner är också borta, kommer aldrig tillbaka. Vi vet inte mycket om de här sakerna. Men det vi vet är att de måste hitta människor som de kan livnära sig på. Bitare kallar vi dom, för det är det dom gör, biter. Blir man biten, då blir man en av dom. Gråa, äckliga, livlösa monster. Dra åt fanders, jävla skitbitare.

Jag ser hur de bara haltar runt på gatorna, det här huset var ett väldigt dåligt val, inte bara är det fallfärdigt, det är också placerat i ett villaområde där det finns mängder med bitare. Vi har planerat att åka härifrån väldigt snart innan den här flykten slutar som den första. En avlägsen plats mitt i ingenstans skulle vara perfekt. Vi har fortfarande våran bil gömd precis bredvid. Om vi gör det snabbt och smidigt skulle det inte vara några problem för oss att ta oss härifrån.

Plötsligt kände jag en hand på min axel, jag ryckte till och vände mig snabbt om för att se min pappa, jag hörde inte ens när han kom in.

"Thea, kom nu, du kommer frysa ihjäl om du sitter här längre" sa han med en trött röst. Jag vände blicken tillbaka till fönstret.

"Ja, jag kommer snart" svarade jag tillbaka.

Jag hörde en djup suck innan han svarade tillbaka.

"Glöm inte att dra igen efter dig"

Jag ställer mig upp och sträcker på mig innan jag drar för de marinblå mörkläggande gardinerna och bara stod och tänkte. Det har varit en hård vinter i år, mycket snö och is. Det har inte varit lätt alls för oss, men det har det inte varit för bitarna heller. De halkar på isen och kommer inte fram överallt på grund av all snö. Det saktar ner dom.

Jag börjar gå mot dörren och tar mig dit utan att snubbla. Jag öppnar dörren och stänger den sakta igen för att göra så lite ljud som möjligt. Jag går in i vårt "vardagsrum" där vi har kakelugnen som är våran enda värmekälla. Jag ser Tim sittande på den slitna lädersoffan och nervöst skakar på benet upp och ned med den gamla jaktkniv han fick i 18-årspresent i handen. Jag vet att han saknar Nico, det gör vi alla tre.

Jag går och sätter mig på andra änden av soffan. Det var otroligt kallt i hela huset förutom här inne. Vi satt i tystnad, det var ingen behaglig tystnad, den var spänd. Det enda som kunde höras var knastret av brasan innan pappa kom in med en burk ärtsoppa på konserv. Det var det vi hade att livnära oss på. Han ger mig burken, jag öppnar den med en konservöppnare och jag tog upp den silvriga tången som tillhörde Tims stormkök. Jag reser mig upp och går med slöa steg till stolen precis bredvid elden. Jag försöker få fram burken över elden utan att bränna mig. Jag kollade på den militärgröna burken "*En Älskad Svensk Klassiker. Soldatens Ärtsoppa*" Den är egentligen riktigt god men jag har tröttnat på att äta samma sak i veckor. Fast jag ska inte klaga, jag har ju mat. När soppan är tillräckligt varm håller jag upp den i tre olika kåsor. Tim och pappa tog varsin och blåste på den innan de åt. "Vi sticker imorgon", det är pappa som bryter tystnaden.

"Är det verkligen säkert?" frågade Tim innan han tar upp lite soppa med hans sked, han låter väldigt skeptisk. "Vi förlorade mamma första gången vi flyttade och Nico på en av matrundorna. Är det inte bättre att bara stanna här?"

"Stanna här och svälta ihjäl menar du? Nej tack. Vi kan inte bara sitta här och hoppas att allt blir bra, för det blir det inte, inget vi gör är säkert längre" svarade pappa tillbaka medan han blåste på en sked soppa, han lät väldigt bestämd nu. "Vi packar våra saker imorgon sedan åker vi" "Var ska vi någonstans då?" "Jag vet en gård en bit härifrån vi kan söka igenom" berättade pappa. Jag bara nickar och vi fortsatte att äta i tystnad.

När vi hade ätit klart gick vi och la oss på våra risiga madrasser. Jag drar filten över mig och vänder ryggen mot elden. Jag känner att mina ögonlock blir tyngre och tyngre. "Godnatt" sa Tim med en trött röst. "Godnatt" sa jag och pappa i kör. Jag somnade efter kanske 15 minuter.

Jag vaknar upp med en konstig känsla i magen, det är kallt. Pappa sitter framför elden och värmen något, det är säkert ärtsoppa. Jag ligger och drar mig ett tag. Efter en stund vaknar Tim också. Han gäspar innan han säger god morgon. "God morgon" svarar jag tillbaka. "Kom och ta soppa nu, det är inte säkert vi kan äta så mycket mer idag" sa pappa. Jag reser mig upp, tar min kåsa och blåser på soppan innan jag börjar äta. "Tim du med" sa pappa. Tim reser sig också upp och tar sin kåsa. Vi äter i lugn och ro innan vi börjar packa ihop våra saker. Det är mest bara ammunition, första hjälpen, läkemedel och lite extra kläder.

När vi packat våra saker ställer sig Tim och pappa vid dörren och jag går upp på övervåningen och kastar några tomma konservburkar på V70: n. efter några kast börjar den tjuta och blinka, nästan alla bitare börjar gå mot den. Jag springer ned till nedervåningen, tar pappas gamla gevär och springer ut. Pappa och Tim kastar in väskan i bilen och sätter sig medan jag öppnar staketgrinden. Jag springer till bilen och hinner precis undan en bitare. Jag öppnar baddörren, sätter mig på det slitna lädersätet och drar igen dörren. När vi åker iväg ut på asfaltsvägen kör vi över några bitare, någon av de hade klamrat sig fast på bilen men de släppte taget när vi ökar i hastighet. "Är du okej Thea?" frågar pappa med andan i halsen. "Ja, det är jag" sa jag andfått. Jag drar handen genom mitt blonda hår och suckade av lättnad.

När vi åkt en stund kommer vi ut på riksvägen. Pappa växlar upp och vi kör en bit innan vi kom in på en liten landsväg. Jag kollar ut genom fönstret. Träden var gröna, himlen var blå och solen sken. Vi åkte förbi en liten sjö, det såg jättefint ut när solen sken ned på sjön och ljuset reflekterades, det såg ut som vattnet glittrade.

10 minuter efter sjön åkte vi in på en liten grusväg som sedan blev till en allé. I slutet av vägen står det en jättefin vit herrgård. Vi parkerar bilen, tog våra gevär och gick in för att söka igenom herrgården. Vi går fram till dörren, Tim öppnar den och jag går in och kollar så hallen är säker. "Tim, du tar övervåningen" sa pappa. "Ja då" svarar han och går upp till övervåningen. Medan jag och pappa söker igenom nedervåningen hörde vi ett skrik ovanifrån. "Tim!" ropar pappa. Vi hör ett till skrik. Vi kollar på varandra och jag ser rädslan i pappas ögon. Jag är också rädd. När vi hunnit lite mer än halvvägs upp i trappan avtar skriken. Vi springer in i ett ganska stort vardagsrum och ser en massa bitare på knä. En av dom kollar upp på oss, det droppar blod från munnen på den. Nu kommer den där känslan som jag kände när jag såg både mamma och Nico dö, hemskt är det. Bitaren släpper det den har i händerna och går upp mot oss. Pappa skjuter den och vi båda hjälps åt att skjuta de bitare som samlas runt Tim. Innan jag hann reagera blev pappa överfallen och biten i halsen. Jag bara skrek rakt ut när blodet sprutade ur halsen på honom. Jag tog fram min kniv och högg den i huvudet på bitaren. Det kom inte ett ljud från honom utan han bara föll till marken och ryckte till innan han tuppade av. Jag la händerna över munnen och brast i gråt. Även fast han kanske inte var död än så fanns det ingen chans att jag skulle kunde rädda honom. Han skulle bli bitare oavsett. Jag tog mitt gevär som jag hade tappat och satte varsin kula i huvudet på Tim och pappa, de skulle inte behöva bli såna monster.

Jag springer in till badrummet och låser dörren. Jag sätter mig på det kalla, vita toalettlocket. Jag sitter där i säkert 2 timmar och bara gråter. Jag kollar upp mot badrumsskåpet och reser mig upp. Jag ser mig själv i spegeln, rödpuffiga blåa ögon och blöta kinder, smutsigt blondt hår. Jag ser helt förstörd ut. det är jag också. Med skakig hand öppnar jag skåpluckan. Mina ögon letar efter något vasst. Där, en påse med rakhyvlar. Jag tar påsen och gör Estrellarycket men påsen går sönder och alla rakhyvlar ramlar ned på golvet. Jag plockar upp en av dom och tar av den där lilla plastbiten som skyddar rakbladet. Jag tar av mig min huvtröja och byxor. Jag satte mig i duschen och la rakhyveln mot mitt högra lår. Jag skulle ändå inte klara mig ensam. Snabbt drar jag hyveln åt sidan och det börjar blöda direkt. Det svider till lite men det går inte att jämföras med smärtan av att se alla mina familjemedlemmar dö framför ögonen på mig. Jag börjar gråta ännu mer när jag tänker på det. Jag gör några fler sår på högerbenet innan jag går över till vänster. Det svider rejält i benen och de börjar domna bort. Jag tog upp min vänsterarm, såren som fanns där sen innan har bleknat bort för länge sedan. Jag ler lite när jag tänker på det, men mitt leende försvinner när jag drar rakbladet över armen. Jag tar några snabba andetag och snart är både mina ben och armar är full av blod. Mina armar börjar domna bort och jag tappar rakhyveln, jag tänker på mamma, på pappa, på Tim och på Nico. Så här skulle det ju inte bli. Jag får svårt att andas och jag tror att jag svimmar av chocken innan jag slocknar för gott. Dra åt fanders, jävla skitbitare.